

נקודת מפנה < חותם אישי

נעמה מנור, 54, הייתה מורה לאמנות בגוש משגב. כיום היא בעלת סטודיו "איגרת שאומרת" לעיצוב איגרות ברכה, אלבומים, הזמנות לאירועים ועוד - הכול בעבודת יד. נשואה לרמי ואמא לשלושה בנים - יובל (27), יונתן (20) ויואב (13). גרה ביישוב הקהילתי צורית, בגליל המערבי

איך נראו החיים לפני?

"עשרים שנה הייתי מורה לאמנות ונטלתי חלק בהקמתם של שני בתי ספר קהילתיים בגוש משגב. חשפתי את תלמידי לאמנות בבית הספר ומחוצה לו ונתתי מענה ומקום לכל ילד, כולל תלמידים עם צרכים מיוחדים".

מה היה השינוי?

"ב-2003 יצאתי לשנת שבתון להשלמת תואר בחינוך, ובמהלכה הסתבר לי שמקצוע האמנות הפך לבלתי רלוונטי במשרד החינוך. פוטרתי, יחד עם מאות מורים אחרים, ובגיל 46 מצאתי את עצמי בפנסיה מוקדמת. עם קבלת ההודעה הפתאומית מיהרתי לסיים את הלימודים ובמקביל הייתי עסוקה בהכנות לתהליך רפואי בחו"ל. הייתי מבלבלת, ייעודי בחיים נקטע. בתקופת ההחלמה שאלתי את עצמי מה אני רוצה להיות באמצע החיים? לא רציתי להיות מורה לאמנות בחוגים ובמתנ"סים. בינתיים רכשתי כמה אבזרים ובהם חותמות גומי (מעין גלופה) וכריות דיו. והתחלתי לעצב איגרות ברכה, וזה פתח בפניי קריירה חדשה".

מה את עושה היום?

"אני יוצרת איגרות בעבודת יד בטכניקות שונות, איגרות ייחודיות וחד-פעמיות בקו נקי ומדויק. כיוון שרק כשפותחים את המעטפה האיגרת שלמה ומדברת בעד עצמה, קראתי לעסק שהקמתי 'איגרת שאומרת'. עם הזמן הרחבתי את קשת המוצרים שלי והוספתי פריטים כמו הזמנות לאירועים, אלבומים, ברכות ממוסגרות, מתנות 'תשומת לב' (קופסאות שי עם תכולה משתנה) ועוד. העבודות גם נמכרות ב'קאזה לינדה' - חנות בראש פינה שהיא בית לאמנים ומוכרת עבודות של יוצרים ישראלים במחירים סבירים, מתוך כבוד ליוצר ולקונה.

"לאחר שנים שבהן ראיתי הצלחה ולאחר ששיקמתי את ביטחוני העצמי החלטתי לשלב יצירתיות עם התחום

שאני אוהבת ומצטיינת בו - הוראה. אני עושה זאת כיום במסגרת סדנאות ללימוד אמנות, עיצוב אלבומים ועוד.

"יוזמה נוספת שנקטתי היא 'מסלול האמנים על הר גילון'. ריכזתי חומרים על האמנים והיזמים שביישובים צורית וגילון הפצתי אותו באינטרנט. בעקבות כך מגיעות קבוצות מטיילים לסדנאות בבתי הסטודיו של האמנים המתגוררים ביישובים אלה".

מה, אם בכלל, חששת?

"חששתי מניהול עסק עצמאי. קל לי ליצור ולייצר, אבל קשה לי להתמודד עם הפן העסקי, שכולל היבטים כמו שיווק, מכירה, תמחור, רווח והפסד. לשם כך השתתפתי בקורס יזמות של מט"י בכרמיאל".

מה הייתה החוויה המשמעותית ביותר בתהליך?

"הפיכת המחסן הביתי בקומת הקרקע של הבית לסטודיו שלי. פתיחת הסטודיו הייתה קפיצה משמעותית בהיקף העבודות, החוגים והסדנאות. מיקומו על מצוק, כשכל גוש שגב ומפרץ חיפה פרושים לפני, מרחיב את הלב ומספק לי השראה אינסופית".

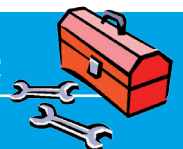
איזה תפקיד יש לגיל בסיפור שלך?

"בעת הפרישה, לכאורה, הכול היה פתוח - אבל ממש לא. הייתי 'רק' בת 46, אבל איש לא חיכה לי. הרגשתי שהמקצוע שהביא לי אהבה והערכה נלקח ממני. אז הבנתי שמוטל עלי ליצור חוויה מתקנת. יזמתי לבדי ובניתי משהו חדש, מלטף, מעורר, מסעיר, יצירתי; עסק, שכל הזמן הולך ומתפתח. לעתים, כשיום העבודה נמשך אל תוך הלילה, זה קשה, אלא שהראש עדיין לא קולט שאני בת 50 פלוס. המשמעת הייקית דוחפת להמשיך".

איפה תהיי בעוד חמש שנים?

"בימים אלה אני משדרגת את העסק. במקביל לעבודתי הרגילה בסטודיו ובסדנאות, אני בונה אתר אינטרנט (www.igeret-omeret.com) שפונה לקהל יעד מבוסס יותר, אנשי עסקים ותעשייה, ושמציע להם להשתמש באמנות שלי ליצירת מתנות ייצוגיות, מתנות לעובדים, מתנות פרידה ועוד. אני מקווה שזה יהיה נתח משמעותי בעבודתי".

ארגז הכלים שלי

"תמיכה ואמונה מצד בעלי, המשפחה והחברים, שזכיתי בהן מהרגע הראשון; סקרנות ואוטודידקטיות: תכונות שגורמות לי לחדש וליצור כל הזמן; היכולת למכור את אמנותי ולהתפרנס ממנה".